

COM VIURE L'ESPERANÇA ADVENTISTA

Dissabte 7 d' setembre

PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: L'Luc 18: 1-8; Mateu 24-25; 1 Co- rintios 15: 12-19; Eclesiastès 8:14; 00:13, 14; Apocalipsi 21: 1-5; 22: 1-5.

PER MEMORITZAR:

"Així que, germans meus estimats, estigueu fermes i constants, creixent en l'obra del Senyor sempre, sabent que el vostre treball en el Senyor no és en va" (1 Cor. 15:58).

Jesús va anunciar el Regne de Déu com una realitat actual de la qual podem ser part avui. Però Jesús també va deixar en clar que el seu Regne era un regne diferent, "no és d'aquest món" (Joan 18:36), i que encara no ha assolit la seva plenitud. Mitjançant la seva encarnació, ministeri, mort i resurrecció, es va establir el Regne de Déu, però Jesús també anhelava el moment en que el seu Regne reemplaçaria completament als regnes d'aquest món, i el Regne del cel es consumaria.

Per definició, els adventistes són un poble d'esperança. Però aquesta esperança no es tracta només d'un nou món futur. L'esperança transforma el present ara. Amb aquesta esperança, vivim el present com esperem viure en el futur, i vam començar a treballar per marcar la diferència d'una manera que encaixi amb la forma en què esperem que sigui el món algun dia.

"FINS QUAN, OH JEHOVÀ?"

Al llarg de la història de la Bíblia, hi ha una crida repetit del poble de Déu, especialment dels qui pateixen l'esclavitud, l'exili, l'opressió, la pobresa o una altra injustícia o tragèdia, perquè Déu intervingui. Els esclaus a Egipte, els israelites a Babilònia i molts altres clamaven a Déu perquè veiés i sentís el seu sofriment i corregís aquests mals. I la Bíblia ofereix exemples significatius de les obres de Déu per rescatar i restaurar al seu poble, de vegades fins i tot venjant-se dels seus opressors i enemics.

Però aquests rescats generalment eren passatgers, i els diversos profetes van continuar apuntant cap a una intervenció final, quan Déu donaria fi al mal i posaria en alt als oprimits. Alhora, aquests profetes van seguir clamant: "Fins quan, Senyor?" Per exemple, l'àngel del Senyor va preguntar sobre l'exili dels israelites: "Oh Senyor de l'univers, fins quan no tindràs pietat?" (Zac . 1:12).

Els salms són plens de laments sobre l'aparent prosperitat i la bona fortuna dels malvats, mentre que els justos són maltractats, explotats i emborecidos. El salmista demana repetidament a Déu que intervingui, confiant que el món avui no està disposat en la forma en què Déu el va crear o que desitjaria que fos, i reprèn el clam dels profetes i oprimits: "Fins quan, Senyor?" (veure, p. ex., Sal. 94: 3-7).

D'alguna manera, la injustícia és més difícil de suportar entre els que creuen en un Déu just que desitja justícia per a tot el seu poble. El poble de Déu sempre tindrà un sentiment d'impaciència pel mal en el món, i l'aparent inacció de Déu és un altre motiu d'impaciència. D'allí les preguntes una mica aspres dels profetes: "Fins quan, Senyor, clamaré, i no sentiràs; i donaré veus a tu a causa de la violència, i no salvaràs?" (Hab. 1: 2).

Es percep un clam similar al Nou Testament, on fins i tot a la mateixa creació es la descriu gemegant perquè Déu rescat i recreï (veure Rom. 8: 19-22). En Apocalipsi 6:10, aquest clam: "Fins quan, Senyor?", S'assumeix en nom dels que han estat martiritzats per la seva fe en Déu. Però és el mateix clam que apel·la a Déu perquè intervingui a favor del seu poble oprimit i perseguit.

Llegeix Lluç 18: 1 al 8. Què diu Jesús sobre la resposta de Déu als repetits clams i precés del seu poble perquè ell actuï en favor? Quina relació té això amb la necessitat de fe?

UN DETERMINAT TIPUS D'ESPERANÇA

La religió moltes vegades ha estat criticada com una tendència que allunya els creients de la vida present per enfocar-se en una vida millor en el més enllà. La crítica és que l'enfocament en un altre àmbit es converteix en una forma d'escapisme santificat i fa que el creient sigui menys beneficiós envers el món i la societat. De vegades, els creients els van obrir la porta a aquestes crítiques, i de vegades fins i tot han fomentat, predicat i practicat aquest tipus d'actituds.

I també hi ha exemples terribles dels que estan al poder i simplement els diuen als pobres i oprimits que acceptin la seva infortuni ara perquè, quan Jesús torni, tot estarà bé.

Sí, el nostre món és un lloc caigut, profanat i tràgic, i no hi ha cap mal ni fora de lloc en anhelar el moment en què Déu li posarà remei al món; quan li posarà fi a la injustícia, el dolor i el sofriment; i reemplaçarà el caos actual per la seva Regne gloriós i just. Al cap i a la fi, sense aquesta esperança, sense aquesta promesa, realment no tenim cap esperança.

En el seu sermó sobre la fi del món (veure Mat. 24, 25), Jesús va dedicar la primera meitat del seu discurs a detallar la necessitat d'escapar, i fins i tot va arribar a dir que "si aquells dies no fossin escurçats, ningú seria fora de perill" (Mat. 24:22). Però, això és més una introducció a la seva explicació de la importància d'aquestes promeses de Déu. En l'esperança cristiana per al futur, centrar-se únicament (o principalment) en l'aspecte del "escapament" és passar per alt algunes de les qüestions més profundes que Jesús va plantejar.

Llegeix Mateu 24 i 25. Quins són els punts més importants segons el teu lectura d'aquest sermó de Jesús? Com resumiries les instruccions de Jesús sobre com hem de viure mentre esperem el seu retorn?

El que creiem sobre el futur té implicacions importants per a la nostra forma de vida actual. Una confiança saludable en les promeses de Déu sobre el futur per al nostre món hauria de ser el catalitzador per a un compromís energètic, el detonant per a una vida rica i profunda que marqui la diferència en els altres.

■ **Com poden i han d'impactar l'esperança i la promesa del retorn de Jesús en la nostra forma de vida actual, especialment en el context d'ajudar als necessitats?**

L'ESPERANÇA DE LA RESURRECCIÓ

L'esperança cristiana en la segona vinguda de Jesús no es limita a només esperar un futur brillant. Per als primers cristians, la resurrecció corporal de Jesús li va donar una realitat concreta a la promesa del seu retorn. Si ell va poder ressuscitar d'entre els morts, cosa que ells mateixos havien presenciat, segurament tornaria per completar el projecte de treure el pecat i els seus efectes i renovar el món (veure 1 Cor. 15:22, 23).

Per l'apòstol Pau, la resurrecció era l'element clau de l'esperança de l'adveniment. Estava preparat per arriscar la credibilitat de tot el que predicava per aquest miracle culminant en la història de Jesús: "Si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe és vana" (1 Cor. 15:17). Pensa en aquestes paraules i en la importància de la resurrecció de Crist per a totes les nostres esperances.

Llegeix 1 Corintis 15:12 al 19. Com li explicaries a un interessat no creient per què la veritat de la resurrecció és tan fonamental per a l'esperança cristiana?

Ser testimonis del Jesús ressuscitat va transformar als primers deixebles. Com hem vist, Jesús els havia enviat prèviament per anunciar i establir el Regne de Déu (veure Mat. 10: 5-8), però la mort de Jesús va fer miques el seu coratge i va destrossar les seves esperances. La seva comissió posterior (veure Mat. 28: 18-20), donada pel Jesús ressuscitat i potenciada per la vinguda de l'Esperit Sant (veure Ac. 2: 1-4), els va marcar el rumb per canviar el món i posar en pràctica el Regne que Jesús havia establert.

Lliures del poder i la por de la mort, els primers creients van viure en el nom de Jesús i el van compartir amb valentia (veure, p. Ex., 1 Cor. 15:30, 31). El mal que provoca la mort és el mateix mal que causa sofriment, injustícia, pobresa i opressió en totes les seves formes. No obstant això, gràcies a Jesús i la seva victòria sobre la mort, un dia tot això s'acabarà. "El darrer enemic que serà destruït és la mort" (1 Cor. 15:26).

■ **En definitiva, sense importar a qui ajudem ara, tots ells a la llarga moriran. Què ens ensenya aquesta dura veritat sobre la importància que els altres coneixin l'esperança que poden trobar en la mort i la resurrecció de Jesús?**

ESPERANÇA DEL JUDICI

Llegeix Eclesiastès 8:14. De quines maneres veus la crua i poderosa realitat del que està escrit aquí?

Mentre que el sofriment, l'opressió i la tragèdia en si ja són prou difícils de suportar, el greuge o l'insult són encara més difícils si semblen no tenir sentit o passar inadvertits. L'eventual sense sentit del dolor és més pesat que el seu aclapament inicial. Un món que no porta registre i no té justícia final és el màxim en crueltat absurda. No és estrany que els escriptors ateus del segle XX lamentessin el que creien que era el "absurd" de la condició humana. Sense esperança de justícia, sense esperança de judici, sense esperança que les coses es facin bé, el nostre món seria un món absurd.

Però el clam de Eclesiastès 8:14 no és el final de la història. Al final de les seves protestes, Salomó dóna un gir sobtat. Enmig de les seves laments sobre la manca de sentit, bàsicament diu: *Espera un minut, Déu va a jutjar, així que tot té sentit; de fet, ara tot i tots importen.*

Llegeix Eclesiastès 12:13 i 14. Què ens diu això sobre com d'important és tot el que fem aquí?

L'esperança del judici es redueix al que creiem sobre la naturalesa essencial de Déu, la vida i el món en què vivim. Com hem vist, la Bíblia insisteix que vivim en un món que Déu va crear i al que estima, però és un món que es va equivocar i en què Déu està obrant per concretar el seu pla de fer tot nou, mitjançant la vida i la mort de Jesús. El judici de Déu és una part clau per ordenar el nostre món. Per als que estan a l'extrem receptor de tants mals del món, els marginats, els que reben tractes brutals, els oprimits i explotats, la promesa de judici certament és una bona notícia.

- Què significa per a tu saber que, un dia, i d'una manera que no podem imaginar, finalment arribarà la justícia que tant esperem? Com podem obtenir esperança d'aquesta promesa?

PROU LLÀGRIMES NI DOLOR

Llegeix Apocalipsi 21: 1 al 5; 22: 1 al 5 i tracta d'imaginar com serà la vida que es descriu aquí. Per què és difícil imaginar la vida sense pecat, mort, mal ni llàgrimes?

Les descripcions bíbliques de la nostra vida després del pecat indubtablement són meravelloses i glorioses i amb prou feines si representen el que ens espera. Fins i tot en aquests versicles, la quantitat de descripcions sobre el que no hi haurà allà gairebé s'equipara amb el que sí que hi haurà. Quan aquest món és tot el que coneixem, costa imaginar la vida sense dolor ni patiment, sense mort ni por, sense injustícia ni pobresa.

Sumat a que aquestes coses no existiran més, aquesta descripció afegeix un toc personal: "Eixugarà Déu tota llàgrima dels ulls d'ells" (Apoc. 21: 4). En el context dels que han estat salvats, la compassió de Déu per aquells que han sofert al llarg de la història humana arriba a un clímax en aquesta frase. A més de posar fi al seu patiment, personalment eixuga les seves llàgrimes.

Maltractats i marcats per una vida de pecat i un món d'injustícia i tragèdia, en el llibre de Apocalipsi podem veure insinuacions d'un procés de curació per a tots els que hem estat víctimes del pecat de diferents formes. En descriure l'arbre de la vida, Joan explica que "les fulles de l'arbre eren per a la sanitat de les nacions" (Ap. 22: 2). Un cop més, Déu mostra la seva condescendència i compassió per la humanitat pel que va implicar sentir, experimentar, presenciar i fins i tot participar del mal d'aquest món. El seu pla per recrear el nostre món inclou restaurar-i sanar-nos a tots.

Mentrestant, procurem fer tot el possible en Crist, per més fluctuant i insignificant que sigui, per servir als que ens envolten i necessiten el que tenim per oferir-los. Sigui el que sigui que estigui al nostre abast (paraules amables, un plat calent, ajuda mèdica, tractament dental, roba, consells), hauríem de fer-ho amb l'amor abnegat que Jesús va manifestar quan va estar aquí.

Per descomptat, el món seguirà empitjorant cada vegada més, malgrat tots els nostres esforços. Jesús sabia això. No obstant això, aquesta realitat no li va impedir servir els altres, i tampoc hauria de ser un impediment per a nosaltres.

PER A ESTUDIAR I MEDITAR

Llegeix "Crida a arribar a una norma més alta", en *Els fets dels apòstols*, pàg. 249-259; i "La desolació de la terra", en *El conflicte dels segles*, pp. 635-642.

"Quan la veu de Déu posi fi al captiveri del seu poble, serà terrible el despertar per als que hagin perdut tot en la gran lluita de la vida. Mentre durava el temps de gràcia, els encegaven els enganys de Satanàs i disculpaven la seva vida de pecat. Els rics s'enorgullien de la seva superioritat respecte als menys afavorits; però havien obtingut les seves riqueses violant la Llei de Déu. Havien deixat d'alimentar els famolencs, vestir als nus, obrar amb justícia i estimar la misericòrdia. [...] Van vendre les seves ànimes per les riqueses i els plaers terrenals, i no van procurar fer-se rics en Déu. El resultat és que les seves vides són un fracàs; seus plaers es tornen ara en fel i els seus tresors en corrupció "(CS 636). "El gran conflicte ha acabat. Ja no hi ha més pecat ni pecadors. Tot l'univers està net. Una mateixa pulsació d'harmonia i alegria batega a través de la vasta creació. De l'Ésser que tot ho va crear ragen vida, llum i acontentament per tota l'extensió de l'espai infinit. Des del àtom més imperceptible fins al món més gran, totes les coses, animades i inanimades, declaren, en la seva bellesa sense màcula i en goig perfecte, que Déu és amor "(CS 657).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Explica de quina manera el que vas estudiar aquesta setmana demostra que la vida present és important. Compara això amb la creença que alguns tenen que no hem de preocupar-nos per aquesta vida i aquest món perquè Déu destruirà tot i començarà de nou. Com cuidar per no utilitzar aquesta veritat de la promesa d'una nova existència per descuidar els necessitats (al cap i a la fi, Déu d'ordenar tot)? És més, com podem estar segurs de no convertir-nos en un dels que fan servir aquesta veritat per explotar els altres?

2. La interpretació adventista del setè dia de la profecia bíblica preveu que el mal, les dificultats i el sofriment augmentin a mesura que ens acostem a la vinguda de Jesús. Quan ocorren aquestes coses, sovint recorrem a Mateu 24. Com hem de veure aquestes tragèdies a la llum de Mateu 25?

Resum: El nostre Déu no permetrà que el mal continuï per sempre. La gran esperança de la Bíblia és el retorn de Jesús per posar fi al mal, per curar la injustícia i crear un món nou com va ser dissenyat. Fonamentada en la resurrecció de Jesús, aquesta esperança transforma el present i li infon valor al nostre servei a Déu i als altres mentre esperem el seu retorn.